

Napjainkra a falvak, különösen a városoktól, a munkalehetőségtől távol eső falvak sajnálatosan magukra maradtak. Lassan teljesen eltűnnek belőlük a közösséggel együtt élő értelmiségiek: a tanítók, a papok, az orvos. Ezeken a helyeken igen nagy szerepe lehet a kulturális tagozatnak: ha akad egy-két aktív tagunk egy faluban, ők közéleti beállítottságuknál fogva, sikeresen betölthetik ezt az űrt, az adott település gondjait-bajait megfogalmazva, a helyi közösség érdekeit képviselve.

Az alábbi problémára is tagozati munkánk során irányult rá a figyelmünk, és ebben a körben, nyugdíjas tanítók, falusi körzeti orvosok, papok részéről érzékelhető nagyon erősen a megoldás igénye is. Egyetértünk és üdvözljük az elvárást, hogy minden család gondoskodjon a gyerekek iskolába járatásáról, és hogy mindezt anyagi ráhatással is igyekszik elérni a kormányzat. De hogy ez ne egy üres jelszó legyen csak, adjunk is meg ehhez minden segítséget.

Mert gondoljunk arra, hogy milyen nehéz a szakadó esőben iskolába küldeni a gyereket, esetleg úgy, hogy nincs otthon reggelire való, vagy esetleg fűtetlen szobában kell őt kikeltetni az ágyból.

Elvárásaink mellé tegyük oda aktív segítségünket is: ne akkor figyeljünk fel egy családra, amikor már nagyon nagy a baj, hanem folyamatosan, komplex rendszerben gondozzuk őket. Ahogyan a védőnői hálózat az újszülött egészséges fejlődését kíséri figyelemmel, és szükség esetén beavatkozik, ugyanígy a kisgyermek szocializációját, nevelését folyamatosan segíteni kellene, amire a magyar társadalomban vannak is sikeres példák.

Ez az aktív családgondozás az adott lakóközösségben élő, fizetett alkalmazottakkal, falusi szociális munkásokkal képzelhető csak el. (Akik a háztartás vezetésében, a tisztálkodásban, a gyerekek otthoni körülményeinek kialakításában (pl. az iskolatáska bepakolása, tankönyvek rendben tartása) adnak segítséget, tanácsot.)

A program keretében szervezhető meg a délutáni tanodai foglalkozás, ahol a gyerekek otthonos

körülmények között, mégis ellenőrzés és pedagógiai segítség mellett írják meg a leckéjüket, készülhetnek másnapra. Pályakezdő tanítóknak, egyetemistáknak jelenthet komoly társadalmi tapasztalatot egy-két év, amit akár kötelező, esetleg fizetett gyakorlatként teljesíthetnének. Mindez enyhítheti a kistelepülések munkanélküliségét is, megbecsült és hasznos munkát jelent az arra alkalmasaknak. Akik egyúttal mintát is adnak, hogy miként él és boldogul az, aki munkát vállal. Hogy legyen valaki a faluban, akit látnak naponta munkába indulni.

Létező, megvalósult példák alapján javaslok mindezt, tanulságos azonban, hogy ezek a modellek jórészt egyházi kapcsolatok, és többnyire külföldi pénzek segítségével működnek. Öröm, hogy Somogy megyében van már önkormányzati kezdeményezés is a tanodai és az aktív családgondozói rendszer kiépítésére.

Nem kerülhetem el, hogy kimondjam, igen sürgető feladatnak tartom a társadalom széles rétegeiben a szolidaritás felébresztését. Szinte reflexszerű ugyanis, hogy ha a leszakadó rétegekről van szó, akkor nagyon sokan, iskolázottságra, pártállásra, vallásosságukra való tekintet nélkül, a leszakadók saját felelősségét hangoztatják, és a többségi társadalom sokszor jogos sérelmeit ragozzák.

Meggyőződésem, hogy a kíméletlenség indoka éppen úgy a rossz társadalmi beidegződés, mint a mások szokásrendszerének, vérmérsékletének, tágabb értelemben vett kultúrájának meg nem értése és teljes elutasítása.

A józan ész azonban azt követeli, hogy az erősebb jogán és a jobb sorsúak felelősségével, harcoljunk meg ezért a többszázezer emberért. Ebben a Kulturális Tagozat megyéket behálózó rendszere kulcsfontosságú lehet. Az értelmiségi felelősségvállalás pedig Kulturális Tagozati tagságunkból eredően alapvető feladatunk.

*Varga Mária,
a Fidesz-MPSZ Kulturális Tagozata elnökségének tagja,
Somogy megyei területi elnök*

(Illusztráció: Jesus Salinás Catalá fotója)